

ganske udfyldte. Hun stod med den ene Haand i Siden og iagttog med Mistro — under halvlukkede Laag — den straaeglade Per, der havde kastet sig i sin skrøbelige Gyngestol og spillede med alle Fingrene paa dens Armstykker.

»Saa vilde jeg egentlig ogsaa gjerne vide, hvordan det bliver, Sidenius,« sagde hun videre. »De snakkede jo om, at De vilde flytte.«

Per saa' paa hende med et Smil.

»Jamen, jeg har ombestemt mig, Madam Olufsen! . . . Hvorfor skulde jeg egentlig flytte? Jeg har det jo saa rart hos Dem . . . Jeg bliver, Madam Olufsen! . . . At sige, dersom De da vil have mig?«

»Aa ja . . . naturligvis . . . dersom . . .«

»De trækker sgu dog paa det, lader det til — hva'? Naa ja! Jeg véd det godt! Jeg har været lidt vidtløftig . . . men lad os ikke snakke mere om det. De skal se, fra nu af lægger vi om paa et andet Bovstykke. Vi kommer snart i den gamle Skure igen, Madam Olufsen! . . . De ser saa tvivlende ud, synes jeg. Men vent blot! . . . Véd De for Resten, hvad jeg netop stod og tænkte paa? Jeg har hørt, at Skipper Mortensen er kommen til Byen, og at De i Dag skal gøre ham Deres sædvanlige højtidelige Besøgelse — ikke sandt? Véd De hvad, jeg kunde skam have Lyst til at gøre Dem Følgeskab. Jeg længes ordentlig efter at se ham igen, den gamle Ulk! Jeg trænger til